

(א) לעיל כ' כד'; (ב) לעיל כ"ד; (ג) לעיל כ"ד; (ד) ע"י רש"י לקמן מח' ד"ה חיינין; (ה) גמט מו. ותינן; (ו) שם קט. ע"ש; (ז) ד"ה ש"ה; (ח)

תורה אור השלם

1. כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונברתו התעבות העשת מקרב עמק: ויקרא יח כט

הגהות הב"ח

(א) במשנה הוזהר וזו את זה. כי צ"ח היינו החוקי זה בזה שלא כבויה אצל החוקי כבויה חייב כן פירש"י דף מח ע"ב ע"ש:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה שם סו' ולא חוקי סו'. כי היינו הממון כפי הדיוק ממש ופטורים הואיל ומתווייה עבדי מעשה:

מוסף רש"י

בעטה מהלכת ברבוצה פטורה. ואפי' דבריה' כהא פטורה דכל המטנה כגון זו שצדקה כה"כ, וכל אחר כו' (שע"כ ב'). דלא חייב לה לרצון כה"כ (ש"ה) כשולדא. מניח (ד). המוטלת לעבר הדק נכחה וממלחה את כל הדק. שלדא גילהא כדאמרינן בעתלה עליו קיימת (שע"כ ל"א). והדיוק זה את זה שניהן פטורין. כמון לא שז' עין ממון לשלח ממון, והא דמתן שמי' שמי' מהלכין כה"כ וזו וזו את זה פטורין. הוזהר חוקי הוזהר, ולא דק בלשמה (קמחו מח). הלכה כהם משנה. רבי הוא סדר המטה וכשראה דבני חסד וישו עמינו שאין קמס עליו הכריז שם ואמרו עליו כד' שלדא חלו כמינו מפי יחיד ונאמן חלו כמינו מפי המרובים וישו כמון (ביצה ב.).

רבינו חננאל

זה בא בהבחינו והוזהר בא בקורת. הא דבעת רבך בר נתן מרוב הונא הריבית את אשתו בהמשמש המיטה מהו איפשטא דעצ'ה דתרויהו אית להו הנאה, איהו לחודיה קא עבדי מעשה, ואם הוה חייב דאמי' ליה איבעי לו לעיוני. היה בעל קורה ראשון ובעל חבית אחרון. אמ' ויש לקיש ב' פרות ברשי' הרבי' אחת ברבוצה ואחת מהלכת, בייעה מהלכת ברבוצה פטורה,

המניה פרק שלישי בבא קמא

לב.

עין משפט
נר מצוה

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

תרווייהו כי הדדי גינהו. שניהן שוין בשצירתן שאף בעל חבית סייע בשצירתה: הנפשות העוסות. נושא ונוספת זממשמע: כרבוזה כמהלכת. דבעל קורה שעמד הו' משונה שאין דרך לפוש צה"ר: הא סיועי צעיא. דרבוזה במהלכת חייבת: אלא מקשו נמי קשיא.

מתניתין לריש לקיש דלאמר בעטה רוצלת חייבת: הא הוזהר ממילא.

מהלכת ברבוצה פטורה והכא קמי' זממיתין דממילא חייב: מסניסין דפסקא. קורה לאורחא כשולדא שזו ראשיה לרוצח הדק הלך אפילו ממילא חייב שאין דרך לבעל חבית לנטות: לטוגוי צאידך גיסא. הלך טעמה דבעטה אצל ממילא פטור: מסניסין. דקא מסגי בעל חבית כי אורחיה ואין כחן שינוי הלך פטור אצל מהלכת שבעטה ברבוצה שימיה את דרכה ואימא לך דחייבת: מתני' שניהן פטורין. כדמפרש בגמרא: גמ' מפני שרץ [צדקות]. מפרש לקמן: הא סו' למ' לי [השס"א] אחד רץ ואחד מהלך. דרך שינה ומהלך לא שינה פטור שניהם רצים מבעיה: צואו

ואם עמד בעל קורה חייב ואם אמר לבעל חבית עמוד פטור יהיה בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון נשברה חבית בקורה חייב ואם עמד בעל חבית פטור יואם אמר לבעל קורה עמוד חייב וכן זה בא בגרו וזה בפשתנו: גמ' בעא מיניה רבה בר נתן מרב הונא המוזיק את אשתו בתשמיש המטה מהו כיון דברשות קעביד פטור או דלמא יאיבעי ליה לעיוני א"ל תניתוה שלוח רשות להלך ולזה רשות להלך אמר רבא ק"ו ומה יער שזו לרשותו נכנס וזה לרשותו נכנס כמי שנכנס לרשות חבירו וחייב זה לרשות חבירו נכנס לא כל שכן אלא הא קמי' שלוח רשות להלך ולזה רשות להלך התם תרווייהו בהדדי גינהו וקבא איהו קעביד מעשה והיא לא והכתוב ונברתו הנפשות העוסות מקרב עמם הנאה לתרווייהו אית להו איהו מעשה הוא דקעביד: היה בעל קורה ראשון כו': אמר ריש לקיש שתי פרות רב"ר אחת רבוצה ואחת מהלכת בעטה מהלכת ברבוצה פטורה רבוצה במהלכת חייבת לימא מסייע ליה היה בעל קורה ראשון ובעל חבית אחרון נשברה חבית בקורה פטור ואם עמד בעל קורה חייב והא הכא דברבוצה במהלכת דמי וקמי' חייב ותסברא הא סייעי בעיא לא מסתייא דלא מסייעי אלא מקשה נמי קשיא מעמא דבעטה הא הוזהר ממילא פטור והא מתני' דממילא וקמי' חייב מתני' דפסקא לאורחא כשולדא הכא כגון דרבעה בחד גיסא איבעי לה לסוגיי באידך גיסא אלא סיפא דמתני' מסייע ליה לר"ל דקמי' היה בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון נשברה חבית בקורה חייב ואם עמד בעל חבית פטור והא הכא דמהלכת ברבוצה דמי וקמי' פטור מתני' דמי אורחיה קא מסגי הכא א"ל גיהי דאית לך רשות לסוגיי עלי לבעוטי בי לית לך רשותא: מתני' שנים שהיו מהלכין ברה"ר אחד רץ ואחד מהלך או שהיו שניהם רצין א' והוויקו זה את זה שניהם פטורין: גמ' מתני' דלא כאיסי בן יהודה דתניא איסי בן יהודה אומר רץ חייב מפני שהוא משונה ומודה איסי בע"ש בין השמשות שהוא פטור מפני שרץ ברשות א"ר יוחנן יהלכה כאיסי בן יהודה ומי אמר רבי יוחנן הכי והואמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן אחד רץ ואחד מהלך או שהיו שניהם רצין פטורין מתני' בע"ש בין השמשות ממאי מדקמי' או שהיו שניהם רצין פטורין הא תו' ל"ל השתא אחד רץ ואחד מהלך פטור שניהם רצין מבעיא אלא הכי קאמר אחד רץ ואחד מהלך פטור בד"א בע"ש בין השמשות אבל בחול אחד רץ ואחד מהלך חייב שניהם רצין אפי' בחול פטורין אמר מר ומודה איסי בע"ש בין השמשות שהוא פטור מפני שרץ ברשות בע"ש מאי ברשות איכא כדר' חנינא דאמר ר' חנינא בואו

ואם עמד בעל קורה חייב. בגמרא מוקי דרמיא לקורה כשולדא אבל אי לא רמיא כשולדא פטור דאיבעי ליה לבעל חבית כשראה שעמד בעל חבית לקורה פטור וקמי' חייב אלא כי הו' כשולדא לא פשע בעל חבית דלא ידע כשעומד כשולדא ח"ע"פ שגוף האדם רואה כשעומד מה שעמד כשולדא אין רואה אצל קשה דכסיפא אס עמד בעל חבית אמאי פטור דחבית לא מסתבר דהו' כשולדא שהוא דבר קטן וה"ל לבעל חבית לקורה פטור וקמי' חייב אלא כדי שלא יחוק על חבית דהא כשבעל חבית אחרון מוטל עליו לסוגיי צאידך גיסא כדי שלא יחוקן כ"ש כשבעל קורה אחרון דאיבעי לסוגיי צאידך גיסא כדי שלא יחוק כדפי' (לעיל דף קכ.) גדי כלב שנטל חררה ועוד דגם זה דומק שהאדם רואה שהוא עומד ואין רואה שהוא עומד כשולדא ונראה לר"י לאורחא דמילתא הוא כשהולכין בעל חבית ובעל קורה זה אחר זה דאין האחרון יכול לעיין בראשו שהולך לפניו כל שעה ולכך כי לא הו"ל קורה כשולדא יש לאחרון ללכת צמחלת הלוכו צאידך גיסא כדי שלא יחוק או שלא יחוק ע"י עמידת הראשון אצל כשנושא את הקורה כשולדא אין לאחרון להסתלק צאידך גיסא זין שהוא בעל קורה זין שהוא בעל חבית ולכך אין פושע אלא הראשון כשעמד ומיירי ממני' זין רישא זין סיפא הקורה כשולדא: תרווייהו כי הדרדי גינהו. שאף בעל חבית מסייע

גג א מיי פ"ו מהלכות מובל ומזיק ה"ל ח סגן עשין ע' טושי"ע ח"מ ס' שעט סעף ז': נד ב ג ד ה מיי שס טושי"ע שס סעף ג': נה ו ז ח ט מיי שס פ"ד הלכה ח סגן שס טושי"ע ח"מ ס' תפא סעף י' וטושי"ע אה"ע ס' פג סעף ז': נה ח טי"ו פ"ד מהלכות נזיק ממון הלכה כ סגן עשין סו ס' טושי"ע ח"מ ס' שפט סעף כ': נז ט י"ו מיי פ"ו מהלכות מובל ומזיק ה"ל ט סגן עשין ע' טושי"ע ח"מ ס' שעט סעף ח': נה י"ו מיי שס טור ש"ע שס סעף ז':

רבינו חננאל

ברבצה במהלכת חייבת. לימי' מנתי' מסייע ליה, ורישא לספיא וסיפא ורישא ורישא דקמי' אס עמד בעל חבית חייב, וכיון שעמד בעל חבית ברבוצה במהלכת דמי, וקמי' חייב כריש לקיש. ובמתניתין, והא סייעא בעינא בייעה דדמי דאמי' לך לא מסתייא דרבעת ברשי' הריבס אלא הבעע עלי, אלא מקשה קשיא טעמ' דבייעה ולפיכך חייבת, הא לא בייעה אלא חזקה מהלכת ברבוצה פטור. והא מתני' שביתת החבית בקורה דמימילא היא וחייב. ופירקי מנתי' דרמיא כי שורא, ועמד קורה לרוחב הדרך ופס הדרך, הכא נמי דרבעה פרה בחד גיסא, איבעי ליה לסוגיי באידך גיסא. סיפא לימא מסייעא ליה לרישא דריש לקיש, היה בעל חבית ראשון כו'. כיון דאמרי' כיצד הרגל מורדת בהא שמשעתא ריש לקיש, ר' יוחנן אית ליה הא דריש לקיש, ש"מ רבא ורבי כותיה. דרבי אבא ורבי פפא דאמי' אגו פליגנא עליה לא משגחין ביה. ויש אומ' כיון דרבא ברשי' הריבס אחד רץ ואחד מהלך כותיה. מתני'. שנים שהיו מהלכין ברשות הריבס אחד רץ ואחד מהלך או שהיו שניהן רצין וזויוקו זה את זה פטורין. אוקימ' בערב שבת בין השמשות, והכי קמי' דר' אבא בערב שבת בין השמשות אבל בחול אחד רץ ואחד מהלך זה שרץ חייב. ואפי' בחול שניהן רצין פטורין. אמר ר' יוחנן הלכה כאיסי דתניא איסי בין יהודה דמי' רץ חייב מפני שהוא משונה ומיירי איסי בן יהודה שבת בין השמשות שהוא פטור מפני שהוא רץ ברשות, מאי ברשות, פי' ברשות מצוה, כר' חנינא

ונמזה